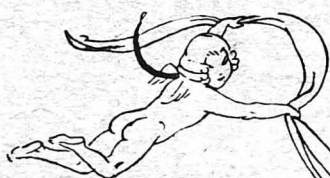

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ EDMOND JALOUX

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Κάθε μέρα, ο κ. Δανιήλ Κεργκιρ-
 ρώ δεχότανε την επίσκεψη του
 γιου του 'Αβελ ή της νύφης του
 της Μάρθας κ' έπαιρνε μαζί
 τους το σούι. Όταν ούτε ο ένας, ούτε ή
 άλλη δεν πήγαινε, ή παιδαγωγός του έφερ-
 νε τον έγγονόν του τον Ουρμπαιν, στον
 όποιο άρχιζε να λέει παραμύθια. Ο παποιός έσυρνε με άνησυχία
 πάνω άπ' αυτό το μικρό με τα σγουρά μαλλιά ζητώντας να ξεκα-
 ρίσει σε τί έριοιαζε με τους γονείς του ή μ' αυτόν τον ίδιο, ή ακό-
 μα με τους δικούς του τους γονείς που είχαν πεθάνει έδώ και
 καμμιά σαράντα χρόνια και κανείς δεν τους θυμότανε πιά.
 Έκεινή την ήμερα, ο γέρος ένωθε μ' άνεξηγήτη κόπωση, μα
 δεν είχε τίποτε στη νύφη του που είχε πάει να τον έπισκεφθί.
 Η νέα γυναίκα ένωθε γι' αυτόν μεγάλη στοργή. Είταν έξ έλ-
 λου καλή και αίσθηματική.

— Πατέρα, του είχε, έβγαφνε ή νέα γυναίκα, σκέπτομαι συχνά
 ότι παρ' όλη τη στοργή μας θα νιώθετε τον έαυτό σας πολύ μόνο.
 Ο κ. Κεργκιρώ δεν άπήντησε άμέσως· φοβόταν μήπως με καμ-
 μίαν άσοκη άπάντησή λησπίσει τη νύφη του.
 — Δεν νιώθω τον έαυτό μου έντελώς μόνο, της άπήντησε σε
 λίγο. Και πρώτα-πρώτα έχω σάς, μα κ' άκόμη έχω φτάσει σε μιá
 ήλικία που δεν έχει πιά κανείς άνάγη της παρουσίας των άνθρώ-
 πων. Θα το πιστέψης, Μάρθα, ότι έχονται μέρες που δεν ξέρω
 ποιό ζούν και ποιό πεθάναν από τους άνθρώπους που γνώρισα.
 Φτάνω μέχρι του σημείου να λέω : «Πρέπει να στείλω ένα γράμμα
 στον τάδε ή στον τάδε, γιατί έχω καιρό να μάθω τί γίνεται...»
 Και έβγαφνε θυμάμα ότι αυτός ο τάδε έχει άφήσει τη γη από δεκα-
 πέντε χρόνων. Το βράδι όταν φεύγετε, ο 'Αβελ κ' έσύ, έπικοινωνώ
 πνευματικώς μ' όλους εκείνους που έχω χάσει. Ω! βέβαια δεν είναι

αυτό πολύ εύθυμο πράγμα, μα
 έχει κάποια γλύνα. Δεν μπορείτε
 να τα καταλάβετε αυτά έσεις οι
 νέοι. Υπάρχουν ακόμα κ' άνθρω-
 ποι που τους εχ' άγάπης και
 που δεν ξέρω άν ζούν ή άν έπέθα-
 ναν. Τους έχασα μέσα στον κό-
 σμο. Ίσως με σκέπτονται ακόμα
 όπως τους σκέπτομαι, μα τίποτε
 σίγουρο δεν ξέρω γι' αυτούς.
 Ο κ. Κεργκιρώ δεν είχε ποτέ
 μιλήσει έτσι στη Μάρθα. Έκεινή
 τον άκουγε με κάπνα συγκίνηση
 γιατί τον φανταζόταν, παρ' όλα
 του τα σύγχρονα φερσίματα, έγωί-
 στη κ' άδιάφορο, πράγμα που
 δεν τό φανέροναν τα τελευταία
 του λόγια. Κ' εκείνος φοβήθηκε
 μήπως είχε ξανοιχτεί πολύ καιρώ-
 τηση σε άλλο τόνο :
 — Ο 'Αβελ θάρθει να σε πά-
 ρει άπόψε ;
 — Δεν πιστεύω. Μου είχε ότι
 έχει πολλή δουλειά σήμερα. Ο
 φτωχός ο 'Αβελ ! Πόσο τον άπα-
 σχολούν και τα παραμικρά πράγ-
 ματα. Πόσες φορές του είπα να μην εργάζεται τόσο κ' ότι έχουμε
 άρκετή περιουσία για να ζήσουμε. Μα έχει φιλοδοξίες...
 — Ναι, ναι, έλεγε άφηρημένος ο κ. Κεργκιρώ.
 Μα το έλεγε χωρίς ν' άκούει τα λόγια της νύφης του. Χοήμα,
 εργασία, φιλοδοξίες, όλες αυτές οι λέξεις άνήκαν στη νεότητά
 αυτές δεν καταλάβαινε πιά τη σημασία τους, όπως ένας άντρας δεν
 καταλαβαίνει τα παιδικαία παιχνίδια, ή άπόσταση είτανε τόσο με-
 γάλη μεταξύ του 'Αβελ και του πατέρα του, όση και μεταξύ του
 Ουρμπαιν και του 'Αβελ.

Μεταφραση το νεκρό στο κρεβάτι του.

Για μιá στιγμή το μεγάλο κεφάλι του κ. Κεργκιρώ έκλεινε
 προς το στήθος του και τα μάτια του έκλεισαν.
 — Πατέρα, σάς άφήνω, είχε ή Μάρθα, φοβάμαι μη σάς κου-
 ράξω.
 — Δε με κουράζεις διόλου, παιδί μου, μονάχος μου κουράζομαι.
 Δε μπορώ πιά να πιστέψω πως είμουν κάποτε δυνατός, οβέλτος,
 δραστήριος, όπως είμουν στάληθια. Το χειρότερο είχε ότι αν μου
 πρότειναν να γίνω πάλι τριάντα χρόνων και να ξαναρχίσω, δε θα
 δεχόμουν.
 Η Μάρθα σηκώθηκε για να φιλήσει το γέρο. Έκεινος κρά-
 τηση το χέρι της μέσα στο δικό του.
 — Άκου, παιδί μου, της είχε. Θα σου κάνω μιá παράκληση.

Είμαι πιά στο τέλος του δρόμου
 μου.

Και καθώς ή νέα γυναίκα έκα-
 νε να διαμαρτυρηθί ο γέρος έπρόσθεσε :

— Ω ! μή μου λές τίποτε. Δε φοβάμαι.

Θά ήθελα μόνο, μετά το θάνατό μου, να μιλάτε συχνά για μένα
 στο παιδί σας, στον έγγονόν μου τον Ουρμπαιν. Ω ! το ξέρω ή
 παράκλησή μου είχε παιδικαία, μα σέψου πόσο λίγον καιρό θα
 ζήσω στις άναμνήσεις σας. Ο 'Αβελ είχε σαράντα χρόνων' άνοια
 τριάντα τριανταπέντε χρόνια και θάρθει να με συναντήσει. Αν
 ο Ουρμπαιν δεν έχει καμμιά άνάμνηση από μένα, ή άνάμνησή μου
 θά σβήσει πιά όταν πεθάνει ο 'Αβελ...

— Πατέρα, σάπο, είχε ή Μάρθα άνατριχιάζοντας. Μου κάνετε
 το αίμα μου να παγώνει.

— Σού ζητώ συγγώμη γιατί δεν έχεις συνηθίσει ν' άκούς πα-
 παρόμοιες σκέψεις. Κράτα όσο μπορείς πιά πολύ αυτή την εύτυ-
 χισμένη άμεριμνησία. Μα μην ξεγάσεις ούτε σύ, ούτε ο 'Αβελ τη
 φτωχή μου παράκληση...

— Έχεις την ύπόσχεσή μου.
 — Ευχαριστώ, και τώρα γύρσε σπίτι σου γοήγορα. Ο 'Αβελ
 θ' άνησχει ίσως. Πες στον Ουρμπαιν νάρθει να με δει αύριο. Του
 έτοιμάζω μιá ώραία έκπληξη.

— Χαϊδέυετε πολύ αυτό το παιδί πατέρα.
 — Στο ξαναλέω : ή άνίμνηση. Το κάνω να ενδιαφερθεί για μένα...

Σηκώθηκε όπως κάθε μέρα, γιατί είχε μιá έξαιρετική ευγένεια,
 και συνόδεψε τη νύφη του ως την πόρτα. Έπειτα ξαναγύρσε και
 κάθησε στη μεγάλη πολυθρόνα του.

***

Το βράδι έπεφτε άργά στο λιμάνι, ένα βράδι θερμό και κατα-
 χνισμένο των μέσων του φθινοπώρου, άπλώνοντας σ' όλα τα
 πράγματα μιá χρυσή σκόνη που τη διάσχιζαν γαλάζιοι κελνοί. Οι
 κελνοδοχες έκάπνιζαν τα παράθυρα των σπιτιών της παραλίας
 καθώς τα χτυπούσε ο ήλιος που έβυθνε, σά δρογόνος των πύλων
 θρούλων που πεθαίνει, ίντανακλούσαν όλη τη λάμψη του. Ένα τε-
 τράγωνο κερμαναρείο, πρόβαλε μέσ' από τα κεραμίδια και τις τε-
 ράτσες. Άσπρόροουχα κερμασμένα
 για να στεγνώσουν έπεσαν μέσ'
 στις οριζόντιες άχτίδες του ήλιου
 το σωμα των σαρκών που σκεπάζαν
 και ο βραδινός άέρας κάνοντάς τα
 να κωμιάζον σε σπυρμαίτες σε πλοίο,
 έδινε στέκιναυα στοιχία του το-
 πείου μιá ζωή νεκρική, τόσο έντονη
 όστε νόμιζε πως ο ήλεκτρισμός
 της έπικοινωνούσε με τις πέτρες
 των όχηρωμάτων, των νοσοκομείων,
 των σπιτιών.

Ο κ. Δανιήλ Κεργκιρώ άφη-
 σε την πολυθρόνα του, όπου
 όνειρευότανε πρό μισής ώρας και
 πήγε ν' άκουμπήσει στο περά-
 θρο. Κοίταξε το λιμάνι, κοί-
 ταξε τη θάλασσα κ' άναστέ-
 ναξε.

Πάνε χρόνια πολλά από τότε που ένα ύπερωκεάνειο είχε φύγει
 άπ' το λιμάνι πέρνοντας μαζί του μιá γυναίκα, που ίταν ή πιό
 όμορφη άγάπη του κ. Κεργκιρώ και που χρόνια τώρα είχε να
 μάθει νέα της. Έκεινος είχε παντρευτεί δεκαπέντε μήνες μετά την
 άναχώρησή της με την έλπίδα πως με το γάμο θα ξαναρχιζε να
 ζή και προπάντων για ν' άποχτήσει παιδιά, και ή γαλήνη είχε ά-
 πλωθεί άργά στην καρδιά του, — ή γαλήνη μα όχι ποτέ κ' ή λη-
 μοναία.

Άφησε το σαλόνι και μπήκε μέσ' στην κάμαρή του. Ο κ. Κεργκιρώ
 άνοιξε ένα κουτιάκι έβγαλε από μέσα μερικές φωτογραφίες. Όλες πα-
 ρίσταναν το ίδιο πρόσωπο : ένα πρόσωπο φωτεινό, με χρυσά σγουρά
 μαλλιά, μ' άχτινοβόλα μάτια, μ' ένα μωστριαώδες και πρόσχαρο
 ύφος, άπλωμένο άπάνω σε πολύ λεπτά χαρακτηριστικά. Κι' ο γέρος
 τις έκοιτάξε επί πολύ ώρα.

Σκεφτόταν πως μπορεί κανείς να ζή άκόμη όταν ή νεότης του
 τον αφήνει, όταν δεν ξανοιγεται πιά μπροστά του κανένα μέλλον,
 όταν κάθε μέρα που έρχεται, δεν περιμένει κανείς μιá συγκίνηση
 καινούργια, και το τρισημέρι, πιό φλογερή άπ' εκείνη της προηγου-
 μένης ήμερας.
 Μιά γοηδ ύπερτέρα υπήκε κ' άναψε τις λάμπες του πετρελαίου.
 Τότε ο κ. Δανιήλ Κεργκιρώ κάθησε μπρός στο γραφείο του,

βούτηξε τόν κονδυλοφόρο του σ' ένα παλιό καλαμάρι από φαγιάντα, σκέφθηκε μιιά στιγμή με το κεφάλι του μέσα στα χέρια, έπειτα χωρίς να σταθεί πούθενά, χωρίς νά διορθώσει την παρामीκη λέξη έγραψε μονομιάς την ακόλουθη επιστολή :

« Φίλη μου, νά τώρα τόσο καιρός που δεν οās έχω γράψει και τά χρόνια έπέρασαν. Ποτέ δεν έλίστανα διι δέν θά οās ξαναβλέπω πιά σ' αυτόν τόν κόσμο αν και διαν με αφήσατε, είξερα διι φεύγετε για πάντα. Καθένας μας είχε και προφήτες, μά προφήτης κουφός στην ίδια του φωνή. 'Η ζωή μου τελειώνει και τώρα που την κοιτάζω στο σύνολό της μονάχα οās ξαναβλέπω.

« Κοιτάζοντας πρό όλλον τό λιμάνι, σκεπτόμουνα την ήμερα που ήγινε για νά μὲ οās ξαναβλέω πιά. Έβρεχε εκείνη την ήμερα. Μιά βροχή δυνατή, έπιμονή και ψυχρή του Μαρτίου. Κι' από την προκουμια κοιτούσα, μέσ' από τόν πέπλο τής βροχής, νά περνάει από μπροστά μου τό ύπεροκείανου που οās πήρανε στην Κίνα. Είσαστε τότε τριανταεσσάρον χρόνων και έγω τριανταπέντε και πρό δέκα χρόνων οās είχε αγαπήσει. Είχα συνειδησι νά σκεπτόμαι πάντοτε οοας τις ώρες τής ήμέρας μου, σιιδηόντας οās με δλες μου τις πράξεις με δια μου τά σκεδιά. Έπειτα έξαφνα ένα χάσμα άνοιχτηκε : ή χρωκομία του αύθιγου οας, ή άδηρη οās νά τόν έγκαταλείψετε στη στιγμή τής δυστυχίας του, ή άναχώρησή οας. Δέω σήμερα μέσα μου που έχω περισσότερη πείρα, διι ένας έραστής, έτω και πολύ αγαπημένος, δεν είναι δλη ή ζωή μιās γυναίκας κι' διι ό σέζυγος έχει ένα μεγάλο μέρος από αυτή : μά τότε η μου ένας ρομαντικός, γοιόματος πλάνης ιδέες κι' αν αυτή ή άλήθεια μὲ παρουσιάζονταν θά τήν άπόρριπτα.

« Τότε βρέθηκα μόνος, άδυνηρά μόνος, τόσο μόνος ώστε παντρεύτηκα. Έπί πολύ διάστημα άλληλογραφούσαμε, μά τά γράμματά μας καθάηνρον νά γίνουσι σπάνια και σύντομα κι' έπειτα σταμάτησαμε την άλληλογραφία μίς. Αυτό προηόθε, σκέπτομαι, όχι γιατί δεν αγαπήμαστε πού, μά γιατί ή Λάυρα που την έλάτρευα, ή Λάυρα τών παιδιών μου χρόνων δυό και τριών, έπαινε πιά στη Σαγκάη της Κίνας. Μινα πολύ πιο κοντά οας σκεπτόμενος, ύπήρξατε οοας για μένα, πού γράφομαι, οο μιιά γυναίκα που βροσκοταν μακρονα μου και που γερονθος, μέσα σ' όσμήμαντες φροντίδες. Αν διαβάσετε ποτέ αυτό μου τó γράμμα, ό έρωσίμός μου θά οās έξερειρι : άλλοιμονο. Λάυρα σ' άληθινός έρωας είναι έγωιστικός. Ύποθετω άλλωστε διι συμβαίνει τό ίδιο και με οās και διι έσωπύσαστε όχι γιατί με έσχαλασε, άλλά για νά θυμάστε καλύτερα κάποιον, ό όποιος δεν είναι αυτός ό παντρεμένος άντρας, ό ζευγμένος στο κοινωνικό χαλινάρι, ό διαφορετικός από εκείνον που είχατε γνωρίσει.

« Όσοοο μάθαίνα κάθε τόσο νέα οας από τόν ζάδελφό οας τό Γοδεφρίδο. Εξέρω διι ή κόρη οας παντρεύτηκε και διι παραμένει κοντά οας. 'Η κόρη οας... Την ξαναβλέπω πέντε χρόνων με τις μπουκλές της και τό χαμόγελό της στο όποιο ξαναβρίσκω τό δικό οας.

« Έγώ είμαι σχεδόν μόνος. 'Η γυναίκα μου πέθανε : ό γιούς μου με διαδέχτηκε. Έχω ένα έγγονάκι που τό λατρεύω και που θά ήθελα νά τό δω διαν μεγαλώσει.

« Θυμάσθε, Λάυρα, αυτό τό γεθμα στην άκρογαλιά, λίγες μέρες πριν από την άναχώρησή οας. 'Η θλίψη τών άναπονευκτων χωρισμών πλανιότανε από πάνω μας. Τό παράθυρο μας έβλεπε στη θάλασσα. Μπροστά μίς άπορρίζατε τά κύματα κι' έβλεπε κανείς νά πέφτει άπαινω τούς τ' όσημ του πηγγαριού. Μά έμεις βλέπαμε μέσ' στο μισοσκόταδο ν' αναφαίνεται αυτός ό σκληρός και άδουώπυτος τοκος που έρχότανε νά οās άρπάξει από μένα.

« Κάποτε μὲ φαινεται πώς είμαι νέος ακόμα και πός είστε ακόμα μιιά φίλη μου. Σās περιμνον οα νά είτανε νάρθητε. Άκούω ήχο στην πόρτα. Μὲ φαινεται πώς θ' άνοιξει και πός θά μπειτε μέσοι, περριφρη και ήρεσθ, με τό έπαρθό χαμογελό οας και τή φειγαλέα χαρι οας... Όσοοο δια αυτά τελειώσα, τελειώσα για πάντα και δε θά φίλιω πια τό χέρι οας και δε θά σφιγγώ αναπνύοντας αυτή τη μικρωδιά τού γεθμα που κυμάτιζε γύρω οας.

« Πως αυτά κερνονη γληγορα, πός περιάει μιιά ζωή ! Χτές είσαστε ιδωδ, οās έλικνής μέσα στην άγκαλιά μου. Χτές ακόμα κοιτούσα τό μέλλον οα να περιμενα τα πάντα άπ' αυτό... Χτές ; Πάνε τριάντα χρόνια από τότε...

« Αχ, Λάυρα, Λάυρα, είσαστε ή νεότης μου, δλ' ή ποιηση τής ζωής μου. Τό γαμο, τό παιδι μου, δεν τά ύπολογίζω. Έσείς έφάνητε, δια ζυδήκατε. Έγνα ένα νερούσαπτο όμοιο με τους άλλους, ζωής έρωτα και ποιηση και διαν όσεις έργηνκατε από τή ζωή μου, ή πλήξη ήμης μουσα. Χαρή τ' οās δέκα χρόνια τής ζωής μου είταις κάτω παραμυθίνιο κι' άληθινολογ'ο χαρή οδ οās, είνε γοητευτικό πνεθμα κυμάτιζε γύρω μου δινοντας οδ κάθε πράγμα την άληθινή του όμορφία και τό πραγματικό του άρωμα. Είναι ακόμα αυτό τό πνεθμα έδώ και θά γύρει από πάνω μου την ώρα του θανάτου μου. Έγκαταλείποντας δια γι' αυτό θά λυπη-

θώ μονάχα : Αυτός ό μυστηριώδης και ίερος κοσμος τής αγάπης που μο νο γι' αυτήν άξίζει κανείς νά ζή, αυτόν τόν κοσμο τών μεγάλων συγκινήσεων, τών δυνατών θλίψεων, τής άπολύτου χαράς άκολουθώντας, μητκα μέσα και, αν έχώρισα από οās, διώγητκα από και.

« Μά κανάτε νά ύποφέρω, με κανάτε τρισυυτηχή, με γεμίσαστε με χιλια ήνεια... Έύχριστω, Λάυρα, εύχριστω, για τούς πόνους κ' εύχριστω για τις χαρές... Το χέρι οας δε θά τρέμει διαν θά διαβάσετε αυτο τó γράμμα ; Δε θά συλλογίσασθε, με δάκρυα στα μάτια, τσοα πράγματα πεθαμένα, τσοες ώρες που περάσαμε μαζί ; Πώς μπορεί νά τά έσχαλασε δλ' αυτά ; Δε θά χαμογελάσετε ακόμα μιιά φορά προς τή μακρινή νεοτητά οας ; Δεν ύπαρχει παρα μονο αυτή που πρέπει ν' λογαριάζεται στον κοσμο και διαν αυτή φεύγει άφηνει πάντοτε άναμνήσεις μισοχολημένες, έλαφρές και λεπτές... Χαίρε, Λάυρα, οās φίλ. . .

Τό κεφάλι του κ. Δανιήλ Κεργκικώ έπεσε άξαφνα άπάνω στο χαρτί : ό κονδυλοφόρος του ξεφύρω από τό χέρια του. 'Εμεινε ξερός.

***
 «Όταν ό "Άβελ Κεργκικώ και ή γυναίκα του έψατσαν είδοποιημένοι βασιστά από ένα τηλεγράφημα τής γρηάς ύπηρετριας, ό κεργκίς είχε μεταφερθεί στο κρεβάτι του. 'Ο Άβελ φιλούσε τόν πατέρα του, ή Μάρθα γονατιόμένη, έκλαιγε μπρος στο κρεβάτι.

« Η ύπηρετρια τούς διηγήθηκε πώς έπί δυό ώρες μη άκούγοντας κανένα θορυβο, μπήκε μέσα στην κάμαρη του Κεργκικώ και τόν βρήκε με τό κεφάλι πεσμένο άπάνω σ' ένα χαρτί. Σκούπιζε τά δάκρυά της με την ποδιάντης.

« Φανιότανε τόσο καλά σήμερα τό άπόγευμα, είπε ή Μάρθα, δεν παραποιότανε για τίποτε. Είχε πολύ θάρρος, είπε ό "Άβελ με κάποια περιφάνεια.

« Και πήγε στο γραφείο για νά δει οο ποιά δουλειά καταγιότανε τή στιγμή του θανάτου. Είδε πολλά φύλλα χαρτιού γραμμένα σκόρπια, τά σύνδασε και ριχόντας μιιά ματιά, διαβάσε αυτές τις φράσεις : «Γάμο, παιδι, δεν τά ύπολογίζω. Έσείς έφύγατε όλα χαθήκαμε».

« Η γυναίκα του, ή Μάρθα είάβαζε πάντα από τόν ώμο του. — Σε ποιόν γράφα ; ψιθύρισε. — Δεν ξερω. 'Η μαμά μου είχε μιλήσει πολύ κάποτε για μιιά γυναίκα που ό πατέρας είχε αγαπήσει στη νεότητά του. Δεν έμαθα ποτέ τόνωμά της. Τάχα νά ριόκειται ακόμα γι' αυτή ;

— 'Ας τό κάθουμε αυτό, πρόσθεσε. Αυτά τά μυστικά δε μās άνήκουν ! Και έσριξε τά φύλλα στη φωτιά.

« Ό "Άβελ με τά χέρια σταυρωμένα κοιτάε τόν πατέρα του. Οι γραμμές που είχε διαβάσει στριγοφύριζαν από μυαλό του. Ποιά είταν ή άληθινή τους σημασία ! Τι άνθρωπος λοιπόν είταν αυτός ό πατέρας από τόν όποιο δεν είξερε τίποτε ! Τό άπέραντο μυστήριο που σκεπάζει τή ζωή τών γονέων μας και τό όποιο ποτέ ως τώρα δεν είχε συλλογισται, τόν έκανε ν' άγωνιά και τόν έτρόμαζε. Μιά μέρα τάχα ό γιούς του Ούρμπαιν θά έθετε στον άυτό τούς ίδιες ερωτήσεις ; Τόση μικρη λοιπόν θέση κατείχε στην καρδιάτου πατέρα του.

« Εκοιτάε, τό γερο νεκρό μέσα στη νύχτα τού φθινοπώρου. 'Η λαμπάδα με ή φλόγα της έσάλευσε άργά άφηνε κάθε τόσο να φαίνεται ένα χαμόγελο στο πρόσωπο τού νεκρου. Edmond Jaloux

Τόν βρήκε με τό κεφάλι πεσμένο έπάνω στα χαρτιά.

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ ΝΕΡΟ

Τό αίμα νερό δεν γίνεται, λέγει μιιά παροιμία. Και όμως τό νερό μπορεί νά γίνη. αίμα ! Και' άνακοίνωσις που έγινεν έσχίχτος στην Άχαθηνία τών Έπιστιμηδών τών Παρισίων, ύπεστηρίχθη από έναν γιατρο όπι τό θαλάσσιο νερό μπορεί ν' άντικαταστήση τό... αίμα του άνθρώπου !... Και τόυτο διότι τά εν ιφ έξιακό όργανισμό άνακαλωφθέντα μέχρι τούδς στοιχεία είχε 15, και εκ τών 15 τούτων στοιχείων τά 14 άκωνάνται εις τό νερό τής θαλάσσης. 'Ο γιατρός που έκαμε αυτή την άνακοίνωσις έξηγήσε συγχρόνως διι αφήλιζε μεχρις έξαντήσεως μερικά ζωα και έπειτα είσήγαγε στις φλέβες και στις άρτηριές τούς ποσότητες θαλάσσιου νερού ύπερβαίνονσαν τό ίδιον αυτών βάρος. Τά ζωα αυτά έντός 5-8 ήμερών άνέλαβον έντελώς. Τό κοινό νερό υπό παροιμίας συνθήκας χρησιμολογούμενον επιφέρει τόν θάνατον. 'Αρα τό θαλάσσιο νερό περιέχει στοιχεία ζωής.